

- ewentualnie: uchylene wyroku szóstej izby Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie T-95/13 oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty, przy czym pierwszy zarzut składa się z trzech części:

1. Zarzut pierwszy

Zaskarżony wyrok narusza z trzech powodów art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾:

- Dokonujące oceny zdolności rejestracyjnej oznaczenia decydujące znaczenie należy przyznać brzmieniu [oznaczenia] towaru, względnie usługi, dla których oznaczenie ma zostać zarejestrowane. W postępowaniu przed Sądem nie miało to miejsca. Zamiast tego Sąd nadał decydujące znaczenie stronom internetowym wnoszącego odwołanie oraz spisowi towarów objętych amerykańskim znakiem towarowym, które nie stanowiły przedmiotu sporu.
- Nawet z punktu widzenia znaczenia przypisanego przez Sąd słowu „HIPERDRIVE”, oznaczenie „HIPERDRIVE” opisuje jedynie jedną z cech napędu. Rzekomy opis napędu wbudowanego do towaru, dla którego oznaczenie to miało zostać zarejestrowane, nie dokonuje jednak opisu żadnych istotnych cech samego towaru. W związku z tym Sąd błędnie zastosował obowiązujące w tym zakresie kryteria sformułowane w najnowszym orzecznictwie (zob. wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-625/11 BSH przeciwko OHIM [ecoDoor] ⁽²⁾ oraz wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2014 r. w sprawie C-126/13 P BSH przeciwko OHIM ⁽³⁾, pkt 27).
- Błędne przyjęcie przez Sąd, że [słowo] „HIPER” należy potraktować tak samo jak „hyper”, mimo iż pojęcia te nie są używane jako swoje synonimy, jest oparta na błędnym założeniu, zgodnie z którym „HIPER” jak i „hyper” są w języku angielskim wymawiane w ten sam sposób. To błędne założenie nie zostało przez Sąd ani udowodnione, ani uzasadnione, mimo licznych przeczących temu przykładów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Kwestia sprzeczności, względnie niedostateczności uzasadnienia wyroku Sądu stanowi – zgodnie z orzecznictwem – kwestię prawną.

2. Zarzut drugi:

- Zaskarżony wyrok narusza ogólne zasady prawa Unii, mianowicie zasadę równego traktowania oraz zakaz wydawania arbitralnych rozstrzygnięć. Istnieje jednoznaczna praktyka OHIM, polegająca na nietraktowaniu na etapie zgłoszenia elementów „HIPER” i „hyper” jako identycznych. Praktyka ta istniała przed zgłoszeniem spornego oznaczenia i istnieje również po tym, jak zgłoszenia tego dokonano. Niniejszy przypadek jest nieco odmienny od przypadków, w których zgłaszający powołują się jedynie na wcześniejsze zgłoszenia. Okoliczność, iż po zakwestionowaniu spornych zgłoszeń znaki towarowe „HIPER” nie były już kwestionowane przez OHIM, pokazuje, że zakwestionowanie spornego zgłoszenia znaku towarowego wyraźnie narusza zasadę równego traktowania oraz zakaz wydawania arbitralnych rozstrzygnięć.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s.1.

⁽²⁾ ECLI:EU:T:2013:14

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2014:2065

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 7 sierpnia 2014 r. – C przeciwko M**

(Sprawa C-376/14)

(2014/C 351/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.

Strona pozwana: M.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy istnienie francuskiego postępowania dotyczącego opieki nad dzieckiem uniemożliwia w okolicznościach niniejszej sprawy powstanie miejsca zwykłego pobytu w Irlandii?
 - 2) Czy ojciec albo francuskie sądy zachowują prawo opieki nad dzieckiem, w ten sposób, że bezprawne jest zatrzymanie dziecka w Irlandii?
 - 3) Czy sądy Irlandzkie są uprawnione do rozważenia kwestii zwykłego pobytu dziecka w okolicznościach, w jakich zamieszkuje ono w Irlandii od lipca 2012 r., w którym to czasie jego zabranie do Irlandii nie nastąpiło z naruszeniem prawa francuskiego?
-